

2. Скибицька Н.В. Епістемічна модальність в англійській мові (діахронний аспект) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.04 – германські мови. / Н.В. Скибицька – Київ:Нац. ун-т ім. Т. Шевченка, 2004. – 21с.

3. Chafe W. Evidentiality in English Conversation and Academic Writing / W. Chafe // *The Linguistic Coding of Epistemology* / Ed. by W. Chafe and J. Nichols. – NY : Ablex Publishing Corporation, 1986. – PP. 261-272.

4. Collins P. Extraposition in English / P. Collins // *Functions of Language*. – Vol. 1 – 1994. – PP. 7-24.

5. Collins COBUILD English Grammar / Ed. by J. M. Sinclair. – L.: Harper Collins, 1990. – 590 p.

6. Herriman J. Extraposition in English: A Study of the Interaction Between the Matrix Predicate and the Type of Extraposed Clause / J. Herriman // *English Studies*. – Vol.6 – 2000. – PP. 582-599

7. Maugham S. Theatre / S. Maugham – Moscow : Vyssaja Skola, 1985 – 223 p.

8. Tartt D. The Goldfinch / D. Tartt – NY: Back Bay Books / Little, Brown and Company, 2013 – 771p.

9. Quirk R. A Comprehensive Grammar of the English language / R. Quirk, S. Greenbaum, G. Leech, J. Svartvik – Harlow, Longman, 1985. – 1779 p.

REFERENCES

1. Karamysheva, I.D. (2007). Dyferentsiyni oznaky subiektno-predykatsiynoi struktury jak odnogo iz zasobiv vyrazhennia vtorynnoi predykatsii u suchasni anhliskii movi // *Visnyk Zhytomyrskoho universytetu*. [Distinctive Features of the Subjective Predicative Structure as one of the Means of Secondary Predication Expression in the Modern English Language // *Zhytomyr University Journal*].

2. Skybytska, N.V. (2004) Epistemiczna modalnist' v anhliskii movi (diakhronnyi aspekt): avtoref. dys. na zdobuttia nauk. stupenia kand.filol. nauk: spets. 10.02.04 – "Hermans'ki movy" [The Epistemic Modality in the English language (Diachronic Aspect): PhD thesis abstract]. Kyiv.

3. Chafe W. (1986). *Evidentiality in English Conversation and academic Writing*. NY: Ablex Publishing Corporation.

4. Collins P. (1994). *Extraposition in English // Functions of Language*.

5. Collins COBUILD English Grammar / Ed. by J/ M/ Sinclair. (1990). L.: Harper Collins.

6. Herriman J. 2000. *Extraposition in English: A Study of the Interaction Between the Matrix Predicate and the Type of Extraposed Clause // English Studies*.

7. Maugham S. (1985). *Theatre*. Moscow: Vyssaja Skola.

8. Tartt D. (2013). *The Goldfinch*. NY: Back Bay Books / Little, Brown and Company.

9. Quirk R. (1985). *A Comprehensive Grammar of the English Language*. Harlow, Longman.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Олександра Дейчаківська – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри англійської філології Львівського національного університету імені Івана Франка.

Наукові інтереси: історія англійської мови, теоретична граматики.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Oleksandra Deychakivska – Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the English Department at Ivan Franko National University of Lviv.

Scientific interests: history of English, theoretical grammar.

УДК 811.111'271.12

ВИКОРИСТАННЯ ІНФІНІТИВНИХ МАРКЕРІВ У КОНСТРУКЦІЇ ACCUSATIVUS CUM INFINITIVO В СЕРЕДНЬОАНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Олександр ЛЕОНІДОВ, Ірина СНИСАРЕНКО (Кропивницький, Україна)

e-mail: oleksandr.leonidov@gmail.com, irynasnis7@gmail.com

ЛЕОНІДОВ Олександр, СНИСАРЕНКО Ірина. ВИКОРИСТАННЯ ІНФІНІТИВНИХ МАРКЕРІВ У КОНСТРУКЦІЇ ACCUSATIVUS CUM INFINITIVO В СЕРЕДНЬОАНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

У статті подано результати дослідження особливостей використання маркерів інфінітива в конструкції *accusativus cum infinitivo* на матеріалі середньоанглійських текстів. Дослідження включає кількісні показники вживання інфінітивних конструкцій із маркерами *to i for to* у випадку комплементації дієслів різних семантичних груп. Встановлено залежність між маркуванням інфінітивної конструкції та жанром тексту, періодом і регіоном написання пам'ятки, структурно-семантичними особливостями розглянутих речень.

Ключові слова: інфінітивний маркер; граматикалізація; акузативно-інфінітивна конструкція; комплементайзер; семантичні групи дієслів; нефінітне дієслово.

LEONIDOV Oleksandr, SNISARENKO Iryna. THE USE OF INFINITIVAL MARKERS IN THE ACCUSATIVUS CUM INFINITIVO CONSTRUCTION IN MIDDLE ENGLISH

The paper investigates into the peculiarities of using infinitival markers in the Middle English accusative-with-the-infinitive construction. Frequently regarded as *accusativus cum infinitivo*, the accusative-with-the-infinitive construction is traditionally defined as a secondary predication structure and a reduced clause. The construction under analysis originated from Old English and resembled the pattern of a similar construction in Latin. The research is based on the analysis of 43 prose fiction and poetic texts representing all groups of Middle English dialects and written between the 13th and the 15th centuries. After the demise of the Old English case system and grammaticalization of prepositions *to* and *for to*, there appeared a need to reconsider the structure of infinitival constructions and reinforce the semantics of a non-finite verb. The paper argues that the accusative-with-the-infinitive construction was most frequently

used after the verbs of seven semantic classes. A distinct Middle English trend was to use complementizers *to* and *for to* in the sentences with causative, instructive, emotive, and declarative verbs. On the contrary, *accusativus cum infinitivo* constructions after requestive, permissive, and perceptive verbs tended to be unmarked. The overall trend of the Middle English period was towards the more frequent use of infinitival marker *to*, while the share of unmarked constructions was progressively decreasing. The choice of the infinitival marker also depended on the dialect and year when the written monument appeared, structural patterns of sentences containing an infinitival construction, and the genre of the text. Prose texts proved to be more normative, whereas poetic texts diverted from the grammatical norm more vividly. The obtained results contribute to better understanding of the structure and functions of infinitival constructions in modern English.

Keywords: infinitival marker; grammaticalization; accusative-with-the-infinitive construction; complementizer; semantic classes of verbs; non-finite verb.

У порівнянні з давньоанглійським періодом середньоанглійська мова зазнала системних перетворень на морфологічному й синтаксичному рівнях. Зокрема, особливої уваги дослідників діахронічного синтаксису заслуговує функціонування акузативно-інфінітивної конструкції.

Постановка проблеми. Дослідники історичного синтаксису англійської мови в цілому (І. Робертс, Р. Джефферс, Д. Лайтфут, А. Крох, Ф. Віссер, В. М. Ярцева, Г. Г. Почепцов, О. І. Смирницький, О. М. Мороховський) та діахронічного розвитку інфінітивних конструкцій зокрема (О. Фішер, А. Кеменаде, Дж. Цейтлін, Р. Ваттс, В. І. Нодь, І. Є. Снісаренко, Т. В. Криворучко, А. П. Очковська) відзначають, що нефінітні конструкції традиційно вважаються об'єктом значного наукового інтересу і перспективним напрямом досліджень у галузі англістики. Разом з тим, помітним є брак досліджень структурних та функціональних особливостей інфінітивних конструкцій у середньоанглійській мові. Серед іншого, потребують висвітлення особливості використання інфінітивних маркерів у конструкції *accusativus cum infinitivo* в писемних пам'ятках середньоанглійського періоду, чим і зумовлена **актуальність** цього дослідження.

Метою статті є дослідити особливості використання комплементарів *to* і *for to* з конструкцією *accusativus cum infinitivo* в середньоанглійській мові на **матеріалі** 43 прозових та поетичних писемних пам'яток XII-XV століть. Для досягнення мети поставлено й реалізовано такі **завдання**: пояснено закономірності використання інфінітивних маркерів у середньоанглійському періоді; проаналізовано використання інфінітивних маркерів з конструкціями, які містять нефінітні дієслова різних семантичних груп; розкрито відмінності щодо реалізації конструкцій з інфінітивними маркерами у прозових і поетичних текстах.

Огляд наявних досліджень. Інфінітивна конструкція *accusativus cum infinitivo* вважається надбанням давньоанглійської мови, тому використання інфінітивних маркерів для інтеграції конструкції до структури речення традиційно простежують від давньоанглійської мови. Мова давньоанглійського періоду мала вільний порядок слів, більш розгалужену систему відмінків і відмінкових флексій. Прийменник *to*, який мав у давньоанглійській мові специфічне локативне значення, вживався із так званим прийменниковим інфінітивом, тоді як розгортання акузативно-інфінітивної конструкції після прийменника *to* в якості комплементару було нетиповим [2, с. 62]. Згодом давньоанглійський прийменник перетворився на семантично порожній маркер інфінітива внаслідок процесу, який Антуан Мейє назвав терміном «граматикалізація» [див. про це: 4]. Процес граматикалізації супроводжується набуттям граматичного значення на тлі втрати семантики [3, с. 56], що сприяє скороченню кількості флексій та, відповідно, зростанню ролі службових слів.

Використання маркерів середньоанглійських інфінітивів і раніше було предметом наукових студій [3; 5; 6], завдяки чому були встановлені закономірності використання інфінітивних маркерів у конструкції *accusativus cum infinitivo* з метою її інтеграції до складного речення.

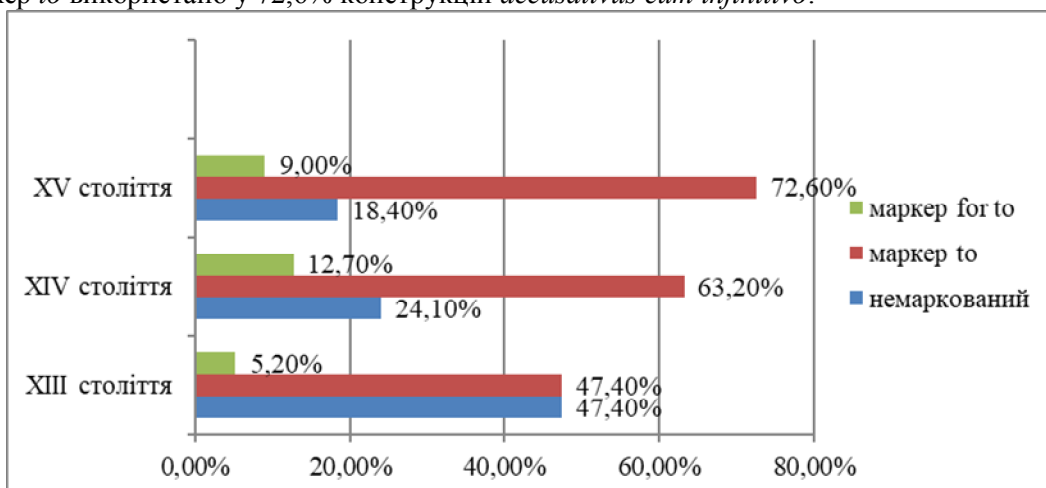
Згідно з О. Фішер [1], втрата системи давньоанглійських відмінків, можливість внутрішнього аргумента головного дієслова виконувати функцію комплемента цього дієслова і одночасно бути інтерпретованим як суб'єкт нефінітного дієслова з акузативно-інфінітивної конструкції; перегляд семантики прийменників в інфінітивних конструкціях; розташування комплемента дієслова в постпозиції (VO-модель порядку слів) створили передумови для активного відтворення *accusativus cum infinitivo* в середньоанглійському періоді та зумовили необхідність маркування інфінітива граматикалізованими прийменниками *to* або *for to* для підсилення його семантики. Вибір інфінітивного маркера

найбільше залежав від семантичних особливостей керівного фінітного дієслова, що його комплементувала інфінітивна конструкція.

Виклад основного матеріалу. Проаналізовані нами тексти середньоанглійського періоду засвідчили, що вибір інфінітивного маркера безпосередньо залежав від семантичних особливостей головного дієслова, діалекту та року написання пам'ятки, структурних особливостей речення з інфінітивною конструкцією і жанру тексту.

У процесі аналізу нами було відібрано 2945 конструкцій *accusativus cum infinitivo* та укладено перелік фінітних дієслів, після яких використовувались ці конструкції. Отримані дієслова були класифіковані за семантичним принципом, у результаті чого утворились семантичні групи каузативних (*make, cause, commaunde, compelle, ordeyne, charge, bynde, enforce, demaunde* та ін.), декларативних (*seye, warne, deeme, asure, ensure, beheste*), реквестивних (*praye, bidde, beseche, entrete, aske, begge*), емотивних (*suffire, desire, payne, enjoynе*), інструктивних (*counsele, avyse, teche, rede*), перцептивних (*see, here, feele, beholde*) і пермісивних дієслів (*lete, graunte, forbidde*).

Встановлено, що після каузативних дієслів (ця група налічувала 27 лексичних одиниць із 1076 речень) інфінітивний маркер *to* зафіксовано у 71,0% випадків (764 речення), *for to* використано у 101 (9,4%) реченні, а в решті випадків (19,6%, або 211 конструкцій) інфінітив не мав маркера. Відзначаємо, що частотність використання маркера *to* поступово зростала, а показники немаркованих акузативно-інфінітивних конструкцій знижувались. Як засвідчує Діаграма 1, у пам'ятках XV століття після дієслів каузативної семантики інфінітивний маркер *to* використано у 72,6% конструкцій *accusativus cum infinitivo*:

Діаграма 1. Використання інфінітивних маркерів після дієслів каузативної семантики

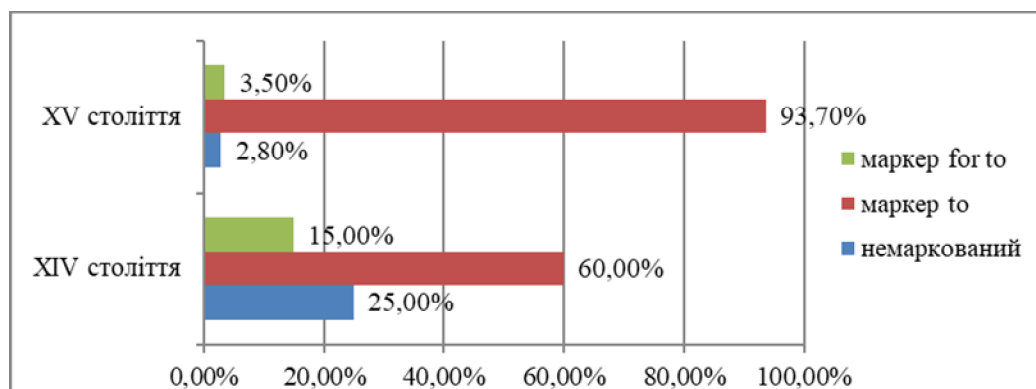
Інфінітивні конструкції в реченнях із дієсловами на позначення прохання, переважно використовувались без інфінітивного маркера. Із 566 таких конструкцій 62,6% містили немаркований інфінітив, однак у пізньому середньоанглійському періоді окреслилась тенденція до стрімкого росту вживаності маркера *to*. Зокрема, у XV столітті частка маркованих цією часткою конструкцій досягла 36,73%, тоді як у XIII столітті відповідний показник залишався на рівні 5,6%. У сучасній англійській мові використання інфінітивного маркера після дієслова реквестивної семантики є мовною нормою.

Виокремлені в групу інструктивних керівних дієслів лексичні одиниці *counsele, rede, avyse, teche* лише з XV століття почали приєднувати в якості комплеента акузативно-інфінітивні конструкції. У переважній більшості таких речень використано маркер *to* (90,9%, або 30 зафіксованих конструкцій); у двох конструкціях (6,1%) використано *for to*, і лише одне речення (3,05%) не має комплементайзера. Необхідність позначення інфінітива за допомогою маркера *to* пояснюється слабкими зв'язками комплеента, яким є *accusativus cum infinitivo*, з головним дієсловом.

Після пермісивних дієслів на позначення наявності або відсутності дозволу виконати певну дію акузативно-інфінітивна конструкція використовувалась протягом усього середньоанглійського періоду. Нефінітне дієслово зі складу конструкції при цьому не

потребувало маркування у 587 реченнях (92,7% від загальної кількості відібраних прикладів), а максимальний показник використання інфінітивного маркера *to* був зафіксований у XIV ст. – 17,7% досліджених речень.

Дієслова на позначення емоційних реакцій або станів зазнавали комплементатції конструкцією *accusativus cum infinitivo* лише з XIV століття. Однак, у XV столітті в таких реченнях чітко окреслилася тенденція до маркування нефінітного дієслова за допомогою частки *to*. Якщо в XIV столітті маркованих прикладів нами зафіксовано 60,0%, то у XV столітті частка інфінітивів із маркером *to* зросла до 93,7% (див. Діаграму 2), що може свідчити про затвердження в ужитку відповідної мовної норми.

Діаграма 2. Використання інфінітивних маркерів після дієслів емотивної семантики

Випадки використання *accusativus cum infinitivo* у реченнях із декларативним головним дієсловом були нечисленними (15 прикладів), однак тенденції використання інфінітивних маркерів у цих реченнях все ж можна простежити. У 86,7% випадків інфінітивна конструкція приєднувалась до головного дієслова за допомогою комплементайзера *to*, як у реченні (1):

(1) *and sayde he dude foule to worcheppon fendys / I сказав він простому люду шанувати ворогів (Sermon on the Conception of Virgin Mary: 10-11).*

Після керівного дієслова на позначення фізичного сприйняття конструкція *accusativus cum infinitivo* залишалася немаркованою в 97,5% зафіксованих нами прикладів. У порівнянні із загальним корпусом прикладів дослідженої конструкції після перцептивного дієслова (119 речень) використання інфінітивного маркера було винятковим явищем: лише в пам'ятках лондонського, південних та північних діалектів було помічено по одному прикладу. Використання немаркованих інфінітивів свідчить про тісніший логічний зв'язок між керівним дієсловом у реченні та інфінітивною конструкцією (його комплементом), як у прикладі (2):

(2) *And than the creatur... beheld Seynt Petir comyn befor owr Lady / A поміч створіння побачило, що святий Петро постав перед нашою дівою (The Book of Margery Kempe: 4648-4649).*

Аналіз писемних пам'яток засвідчив поступове збільшення маркованих конструкцій *accusativus cum infinitivo*. Так, найвища частка речень без інфінітивного маркера (84,62%) спостерігається в текстах XIII століття, що можна пояснити незавершеним процесом граматикалізації давньоанглійських приєменників та неготовністю мовців середньоанглійського періоду активно використовувати граматикалізований приєменник *to* в новій синтаксичній функції семантично порожнього індикатора нефінітного дієслова. Разом з тим, у XIV столітті нами зафіксовано найвищу частотність маркера *for to* (7,28%), використання якого свідчило про потребу підсилити зв'язок інфінітива з головним дієсловом у реченні, особливо коли модель порядку слів у реченні зазнавала змін (3):

(3) *But fewe people it causith for to dye / Але це є причиною смерті небагатьох людей (The Book of Cupid, God of Love: 367).*

Протягом XV століття показники вживаності маркованих і немаркованих інфінітивів майже зрівнялися, а частка маркера *for to* знову зменшилася (див. Табл. 1):

Таблиця 1. Використання інфінітивних маркерів у конструкціях *accusativus cum infinitivo* протягом XIII-XV століть

Століття	Немарковані інфінітиви		Марковані інфінітиви			
			маркер to		маркер for to	
	к-ть	%	к-ть	%	к-ть	%
XIII	110	84,62	19	14,61	1	0,77
XIV	157	51,99	123	40,73	22	7,28
XV	1225	48,73	1167	46,44	121	4,83

У ході дослідження нами було підтверджено припущення, що жанрові особливості тексту могли впливати на використання інфінітивних маркерів. Як відомо, прозові тексти традиційно тяжіють до більшої нормативності, тоді як поетичні твори демонструють більше відхилень від прийнятих норм. Так, у поетичних пам'ятках XV століття нами зафіксовано 395 випадків конструкції *accusativus cum infinitivo*, з яких 53,9% мають немаркований інфінітив, 34,9% вживаються з маркером *to*, а 11,2% – з маркером *for to*. При цьому 2118 конструкцій, відібраних із прозових текстів XV століття, містять 47,8% немаркованих інфінітивів, 48,6% нефінітних дієслів із маркером *to* та лише 3,6% інфінітивів із маркером *for to*. Порівнюючи особливості реалізації акузативно-інфінітивної конструкції у прозових та поетичних пам'ятках, треба відзначити вищі показники немаркованих інфінітивів та значно активніше використання маркера *for to* у поетичних творах, що може бути пов'язане з потребою дотримання віршованого розміру шляхом додавання або вилучення зайвого складу. Відтак, поетичні тексти можна характеризувати як такі, що відзначалися більшою консервативністю і зберігали вищі показники вживання немаркованих інфінітивних конструкцій, що було притаманно давньоанглійському періоду, а також тяжіли до частішого використання *for to* у випадках, коли тенденції в граматиці того часу сприяли уніфікації способу маркування інфінітива часткою *to*.

Окрім зазначених особливостей використання маркерів з інфінітивною конструкцією *accusativus cum infinitivo*, у реченнях, де нефінітне дієслово вживалося в пасивному стані, частіше використовувався маркований інфінітив, що можна пояснити потребою підкреслити цілісність акузативно-інфінітивної конструкції та її залежність від фінітного дієслова в умовах ускладненої пасивною дієслівною формою синтаксичної будови речення. Так, нами зафіксовано 28 пасивізованих інфінітивних конструкцій після дієслів на позначення спонукання до дії, з яких маркер нефінітного дієслова використано в 27 випадках (96,4%). При цьому середній показник вживання інфінітивного маркера *to* після каузативних дієслів в опрацьованих пам'ятках середньоанглійського періоду становив 71%. Отже, використання маркера в конструкціях із пасивним інфінітивом, як у реченні (4), можна тлумачити як граматичну норму:

(4) *her lady dyd his wylle, and made her to be diffamed and dishonoured / Її господарня виконала його волю і змусила її почуватися приниженою і зганьбленою (The Book of the Knight of La Tour-Landry: 73).*

Ще однією особливою умовою використання інфінітивних маркерів була часова співвіднесеність між двома діями, вираженими фінітним та нефінітним дієсловами. Якщо інфінітив позначав віддалену в часі дію, яка мала відбутися в майбутньому, ймовірність вживання маркованого інфінітива суттєво зростала:

(5) *thenne he badde syre Lyonel for to make hym redy / Помім він попросив сера Ліонеля підготувати його (The Noble and Joyous Book Entitled Le Morte dArthur: 80).*

Так, у реченні (5) дія, виражена інфінітивною конструкцією *for to make hym redy*, відбуватиметься протягом певного періоду часу в майбутньому, і тому її семантичний зв'язок із дієсловом в головній частині речення потребує акцентування шляхом маркування інфінітива.

Висновки. У середньоанглійській мові конструкція *accusativus cum infinitivo* зазнала структурних змін та активно використовувалась після дієслів семи семантичних груп. Склались чіткі тенденції до використання маркованих інфінітивних конструкцій після каузативних, інструктивних, емотивних і декларативних дієслів; натомість немарковані інфінітиви переважно фіксувались у конструкціях, які комплементують реквестивні,

пермісивні і перцептивні дієслова. Використання маркера інфінітива у складі конструкції *accusativus cum infinitivo* залежало не лише від загальних тенденцій маркування інфінітива і семантичних особливостей головного дієслова, а й від жанрових особливостей тексту, використання активної чи пасивної форми інфінітива і його зв'язків з керівним дієсловом. Перспективним видається порівняльне дослідження інфінітивних маркерів в акузативно-інфінітивних конструкціях середньоанглійського та ранньонімецького періодів.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Fischer O. The origin and spread of the Accusative and Infinitive construction in English / Olga Fischer // *Folia Linguistica Historica*. – 1989. – Vol. VIII, № 1-2. – P. 143-217.
2. Fischer O., Kemenade A. van, Koopman W., Wurff W. van der. The Syntax of Early English / O. Fischer, A. van Kemenade, W. Koopman, W. van der Wurff. – Cambridge University Press, 2004. – 341 p.
3. Gelderen, van E. A History of the English Language / Elly van Gelderen. - Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 2006. – 334 p.
4. Lehmann C. Thoughts on grammaticalization, 2nd revised edition / Christian Lehmann. – Munich: LINCOM, 1995. – 192 p.
5. Mustanoja T. F. A Middle English Syntax / Tauno Frans Mustanoja // *Mémoires*. – Helsinki: Société néophilologique, 1960. – Vol. 23, part 1. – 102 p.
6. Quirk R., Greenbaum S., Leech G., Svartvik J. A Comprehensive Grammar of the English Language / R. Quirk, S. Greenbaum, G. Leech, J. Svartvik. – L.: Longman, 1985. – 1779 p.

REFERENCES

1. Fischer, O. (1989). The origin and spread of the Accusative and Infinitive construction in English. *Folia Linguistica Historica*, 8(1-2), 143-217.
2. Fischer, O., Kemenade, A. van, Koopman, W., Wurff, W. van der (2004). The Syntax of Early English. Cambridge University Press.
3. Gelderen, van E. (2006). A History of the English Language. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
4. Lehmann, C. (1995). Thoughts on grammaticalization, 2nd revised edition. Munich: LINCOM.
5. Mustanoja, T. F. (1960). A Middle English Syntax. *Mémoires*. Helsinki: Société néophilologique, 23(1).
6. Quirk, R., Greenbaum, S., Leech, G., Svartvik, J. (1985). A Comprehensive Grammar of the English Language. London: Longman.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

Ірина Снісаренко – кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри англійської мови та методики її викладання Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: історичний синтаксис англійської мови, генеративна граматики.

Олександр Леонідов – викладач кафедри англійської мови та методики її викладання Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: історичний синтаксис англійської мови, інтерактивні методи навчання англійської мови, електронне навчання.

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

Iryna Snisarenko – candidate of philological sciences, associate professor, head of the Chair of English and Teaching Methods, Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State Pedagogical University.

Scientific interests: historical syntax of the English language, generative grammar.

Oleksandr Leonidov – instructor of the Chair of English and Teaching Methods, Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State Pedagogical University.

Scientific interests: historical syntax of the English language, interactive methods of teaching English, e-teaching.

УДК 811, 112, '2, 367, 335

ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДРЯДНИХ ПРИЧИНОВИХ СПОЛУЧНИКІВ У СЕРЕДНЬОВЕРХНЬОНІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Маргарита ОКСАНИЧ (Кропивницький, Україна)

e-mail: margarita.oks@rambler.ru

ОКСАНИЧ Маргарита. ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДРЯДНИХ ПРИЧИНОВИХ СПОЛУЧНИКІВ У СЕРЕДНЬОВЕРХНЬОНІМЕЦЬКІЙ МОВІ

У статті розглядаються питання, пов'язані з функціонуванням та розвитком підрядних причинових сполучників у середньовірхньонімецькій мові. У статті простежено зміни у сполучниковій системі німецької мови у різні періоди її розвитку. Установлено, що синтаксис середньовірхньонімецької мови тривалий час характеризувався структурною варіативністю.

Ключові слова: поліфункціональність, семантика, сполучник, порядок слів, модель речення

OXSANYCH Marharyta. FUNKTIONING OF SUBODINATIVE CAUSATIVE CONJUNCTIONS IN THE MIDDLE HIGH GERMAN LANGUAGE

The article focuses on the issues of functioning and evolution of subordinate causative conjunctions in the Middle High German Language. Changes in German conjunction system in different periods of its evolution have been examined. It has been found out that the